

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22. marta 2021. godine

Ref. br.: RK 1732/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI13/20

Podnosilac

Hidajet Canziba

Ocena ustavnosti rešenja AC-I-17-0032-A0001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 26. decembra 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Hidajet Canziba, iz opštine Orahovac (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Teki Bokshi, advokat iz opštine Đakovica.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [AC-I-17-0032-A0001] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) od 26. decembra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenog rešenja, kojim su, kako navodi podnosilac zahteva, povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 17. januara 2020. godine, podnosilac je dostavio svoj zahtev Sudu.
6. Dana 23. januara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica Suda je imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha.
7. Dana 29. januara 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da dostavi kopije sudskih odluka koje se odnose na njegov predmet. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva PKVS-u.
8. Dana 6. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je dostavio kopije sudskih odluka koje se odnose na njegov predmet.
9. Dana 18. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnosilac zahteva tvrdi da je njegov otac I.C., bio vlasnik sporne imovine [br. 904-0] i sada traži da stekne pravo svojine na spornoj imovini na osnovu prava nasleđivanja od svog oca.

11. Dana 10. januara 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Specijalizovanom veću PKVS-a protiv Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) i tražio: (i) da se utvrdi pravo svojine na parceli [br. 904-o]; i (ii) da se obaveže KAP da mu prizna i dozvoli upis sporne imovine na njegovo ime.
12. Tokom sprovođenja postupka pred Specijalizovanim većem PKVS-a, KAP je dostavio prigovore i predložio da se tužba podnosioca zahteva odbije kao neprihvatljiva jer ne postoji nijedan dokaz kojim bi se utvrdilo da je sporna imovina u prošlosti bila upisana na ime pretka podnosioca zahteva.
13. Dana 4. jula 2016. godine, Katastarska kancelarija opštine Orahovac, nakon zahteva Specijalizovanog veća PKVS-a, je dostavila istoriju sporne imovine i potvrdila da je sporna imovina privatizovana 2015. godine i upisana kao privatna svojina na ime "DOO PTP Eurokos".
14. Dana 25. januara 2017. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je presudom [C-III-14-0003] odbilo žalbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da sporna imovina nije upisana na ime podnosioca zahteva i da samim tim podnosiocu nedostaje pasivna legitimacija.
15. Dana 31. januara 2017. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu protiv gore navedene presude i tražio da se ista poništi.
16. Dana 10. februara 2017. godine, PKVS mu je poslao opomenu za plaćanje sudske takse, ali bez uspeha.
17. Dana 26. decembra 2019. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-17-0032-A0001], u skladu sa članom 253. stav 4. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), ocenilo da je zahtev podnosioca povučen, sa obrazloženjem da isti nije platio sudsku taksu, niti je podneo zahtev za oslobađanje od sudske takse.

Navodi podnosioca zahteva

18. Podnosilac zahteva navodi da je PKVS osporenom odlukom povredio članove 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. (Zaštita imovine) Ustava, kao i član 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
19. Podnosilac zahteva navodi sledeće: *"Drugostepeno rešenje, Žalbenog veća je kao formular izdat iz civilnog stanja. Taksu nisam uplatio. Sud je mogao da je inkasira prisilno. Članom 253.4 Zakona o parničnom postupku se kaže da tužba može da se smatra povučenom. Tretirali su da je povučena i taj postupak povređuje garanciju prava na pristup pravdi"*.
20. Zaključno, podnosilac traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede članova 31. i 46. Ustava, kao i člana 6. EKLJP-a; i (iii) da proglasi nevažećim rešenje [AC-I- 17-0032-A001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. decembra 2019. godine.

Ocena prihvatljivosti zahteva

21. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
22. U tom smislu, Sud se najpre poziva na stavove 1. i 7. člana 113. Ustava, koji propisuju:

“(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

23. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su predviđeni u Zakonu. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...].”

24. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [AC-I-17-0032-A0001] od 26. decembra 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva određena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni u skladu sa zahtevima iz člana 48.

Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

25. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39. (2) Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje:

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju."

26. Sud podseća da glavni navod podnosioca zahteva u suštini predstavlja povreda prava zagaranтовanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a, kao rezultat neizricanja presude od strane PKVS-a kojom bi se utvrdilo pravo svojine na spornoj imovini, koju je, po njegovim navodima, nasledio od svog oca I.C.
27. U slučaju podnosioca zahteva, Sud prvo primećuje da je PKVS odbio njegovu žalbu. PKVS je razloge za odbijanje žalbe podnosioca zahteva PKVS zasnovao na odgovarajućim odredbama ZPP-a i Zakona o PKVS-u, koje je smatrao relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja i suštinske navode koje je izneo podnosilac zahteva.
28. S tim u vezi, Sud primećuje da je Specijalizovano veće PKVS-a odbilo žalbu podnosioca zahteva zbog nedostatka pasivne legitimacije. Žalbeno veće PKVS-a je pak smatralo zahtev podnosioca zahteva povučenim sa obrazloženjem da podnosilac nije platio sudsku taksu niti je podneo zahtev za oslobađanje od sudske takse.
29. U tom smislu, Sud će se pozvati na relevantni deo rešenja [AC-I-17-0032-A001] Žalbenog veća PKVS-a, koji objašnjava sledeće:

"U skladu sa članom 243.4 Zakona o parničnom postupku: „Tužitelj ima zadatak da uz tužbu priloži potvrdu o plaćenju sudskoj taksi”. Član 253.5 kaže: „Ukoliko tužitelj ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe iako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, smatraće se da je tužba povučena”. Na osnovu člana 3.1 Administrativnog uputstva br. 01/2017 Sudskog saveta Kosova (SSK), određivanje sudske takse za plaćanje u vreme kada je podnet zahtev, zasnovana je na vrednosti spora, odnosno na prirodi zahteva”.

“Pošto žalilac nije platio sudsku taksu, kao što je zahtevano od njega, preko obaveštenja od 10. februara 2017. godine, koje je predato zastupniku žalioца 14. februara 2017. godine, i on nije podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja sudske takse, Žalbeno veće smatra da je žalba povučena”.

30. U svetlu napred navedenog, Sud zaključuje da je rešenje [AC-I-17-0032-A001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. decembra 2019. godine, jasno i da obrazlaže zašto je zahtev podnosioca odbijen.
31. Sud primećuje da je odbijanje zahteva za razmatranje od strane Žalbenog veća PKVS-a direktno povezano sa propustom podnosioca zahteva da plati sudsku taksu u skladu sa članom 253. stav 4. ZPP-a, odnosno sa njegovim propustom da podnese zahtev za oslobađanje od sudske takse.
32. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat* protiv Mađarske, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturiye Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
33. Sud naglašava svoj principijelni stav da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) koje je navodno počinilo Žalbeno veće PKVS-a ili bilo koji drugi sud nižeg stepena, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti ustavom zaštićena prava i slobode (ustavnost). Sud dalje ponavlja da prema Ustavu nije njegova dužnost da deluje kao sud „četvrtog stepena“ u odnosu na odluke koje donose redovni sudovi. Zaista je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda: KI68/16, podnosilac: *Fadil Rashiti*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 2. juna 2017. godine, stav 51 i 52, slučaj KI70/11, podnosioci: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 16. decembra 2011. godine, stav 29).
34. Sledstveno, na osnovu napred izloženog i navoda koje je izneo podnosilac zahteva i činjenica koje je on predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde ustanovljene u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje tvrdnje da su postupci pred redovnim sudovima na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenim rešenjem povređeni članovi 31. i 46. Ustava, kao i član 6 EKLJP-a.
35. Stoga, na osnovu svega napred objašnjenog, Sud smatra da je zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i da se kao takav mora proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39. (2) i 59. (2) Poslovnika, dana XX XX XX, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

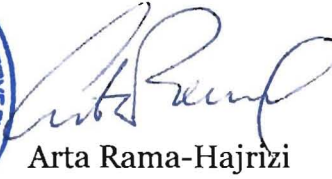
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi